

Pjesme u prozi - lirska proza

- od proznog teksta obično očekujemo jasno pripovijedanje ili prenošenje informacija, no postoje prozni tekstovi u kojima su „zamrznuti“ osjećaji, dojmovi, slutnje, čežnje, čuđenje...; takvi tekstovi mogu biti posve pjesnički, nelogični, nerazumljivi, apstraktni...; mogu – ne moraju, kao i lirske pjesme

Blistava prisutnost

Nikola Šop

Naslutim te uvijek u kasnome trenutku, kada se u mom ogledalu ugase sve stvari. Kada uplašeno pobjegnu sve sjene. I ostane samo sjaj.

Tu si djevojko tajna, nedostižna. Tu si, jer sa mene sipi pepeo moje mračne sjene, spaljene tvojom žarkom blizinom.

Gdje si? Pojavi se. Potamni da te ugledam.

Jutro u splitskoj luci

Slavko Mihelić

Toliko puta na tom mjestu. A samo se jednom more otvorilo. Svaka kap i svako zrnce pijeska bijahu u pokretu. S neba se rastrošno lilo svjetlo iz svih izvora. Kako ga ljupko uzimahu zidovi. Poludjele palme gotovo su progovorile. Galebovi bijahu zaista letači i čaša u mojoj ruci doista primamljiva. Pamtiš li, srce moje, u slatkoj groznici sjećanja: valovi su nosili brodove objema rukama. A dim je zauzeo cijelo nebo i tada se vidjelo da je zaista prostrano.

Samo taj jedini put i nikada poslije. Svi se veliki i mali otoci skupili po rubovima. Moja je duša vrvjela tisućama modrih pčela. I ne bijaše ni jednog kamena kojeg ne bih mogao vidjeti. Ni jedne zakrpe na jedru brodice što odavno leži u proždrljivom truhu vremena.

Daj mi snagu

Vesna Krmpotić

Daj mi snagu da ne uprljam tvoj dan grubom riječju i nečistom mišlju; jer tvoj mi se dan jutrom nudi kao list od bijele svile, po kojoj još nitko nije pisao; tvoj mi dan proziva dušu da se sjeti da je i ona jutro, koje uvijek iznova svanuje bjelinom od boje vječnosti.

Daj mi snagu da tvome danu ne uprljam dušu, koju si mi dao.

